

ကိုးကွယ်လောကဿား

ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝါးဟားဟား

လှည့်ပြန်လာသော မြား

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကိုရွှေတောသားမည်သော မဖြစ်ညစ်ကျယ်ငတိနှင့် ၎င်း၏ တပည့်ကျော် ပါလေရာ ပဲခူးဆား ‘ပလာယာ’တို့ အား မျက်စိစပါးမွေးစူးသည် မှာ ကာလအတန်ကြာချေပြီ။

သင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် လူ့လွယ်အိတ်များ ဖြစ်ကြရုံ မက ကဏန်းသေ၍ ဝင်စားကြသူတွေ ဖြစ်လေသလော မပြောတတ်။ သူတို့ လမ်းကို သူတို့ ကောင်းကောင်း မလျှောက်။ ဘေးတိုက်လျှောက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ ဘူးသီးပုံဂျာနယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သည် ဂျာနယ်ကိုမှီရင်း ကြံချောင်း တုတ်တုတ်ခဲခဲကြီးကို ရှုလွတ်ရှုလွတ်နှင့် စုပ်တော်မူသော ကျွန်ုပ် ‘မောင်တေမိ’ကိုလည်း ကောင်း၊ ထို့ပြင်တစ်ဝ ကျွန်ုပ်လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှအပေါ် သောသောညံ့မျှ ဝမ်းစမိုးပေးတော်မူသည့် တပည့်ကျော် ဆဋ္ဌကံ ငါးစင်ရိုင်း၊ မည်းပြောင်မြေခွေး၊ ကိုနံကြီး(ဝွေးသီးဗန်း)နှင့် ပန်းခွေလှိုင်တို့ ကို လည်းကောင်း အခွင့်သာလျှင် သာသလို နားရင်းအုပ်နေသည် မို့ ၎င်းတို့ ဆရာတပည့်တို့ နှစ်ယောက် အပေါ်၌ အဘယ်မှာ လျှင် ဥဒါန်းကျေနိုင်ပါအံ့နည်း။

ခုတလော သင်းတို့ နှစ်ယောက် သိပ်ချိုထောင်သည် ကို မတွေ့ရ။

ဒါကလည်း ကျွန်ုပ်ဘက်က ၎င်းတို့ ၏ အညှာကို ကိုင်ထားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်၏။ ၎င်းတို့ သည် မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာ

နယ်ကို လုပ်ကိုင်ခွင့်မရှိပါက မြောင်းထဲသို့ ကားခနဲ ရောက်သွားကြ မည့်သူတွေပင်။ ၎င်းတို့ သည် ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်စုအား ကန်တန်တန် လုပ်ချင်သာလုပ်မည်။ ၎င်းတို့ မဖြစ် ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်၏ ထုတ်ဝေသူ စွပ်ပရားကိုမူ ကန်တန်တန်လုပ်ဖို့ ဝေးစွာ စွပ်ပရားများ သင်းတို့ တိုက် ရောက်မသွားနှင့်။ ရောက်သွားလျှင် ရောက်သွားချင်း ၎င်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် ကမ္ဘာဦးလူတို့ နေနှင့်လကို ပြိုင်တူတွေ့လိုက်ရသည့်အလား။ သည် အထဲ ပလာယာဆို အဆိုးဆုံး။ မတော်ရသေးသည့် ယောက္ခမကို တွေ့လိုက်ရသည့်အလား။ ထုတ်ဝေသူ စွပ်ပရားအား ဖော်လံဖားလိုက်ရသည် မှာ မျောက်ဟိုဒင်း သမန်းရှုသလို။

စာနယ်ဇင်းလောက၌ ကျွန်ုပ်ကြည့်မရသူမှာ အများ သား။

‘ရှပ်ရှင်ပေါင်လှန်’မဂ္ဂဇင်း၌ လစဉ်လစဉ် ဗရုတ်သုတ်ခ အမှုအခင်းများကို ဖြတ်လိုက် ထုံးလိုက်လုပ်နေသည့် ‘ဖန်ချောင်း’ဆိုသော ငတိကိုလည်း သိပ်ကြည့်၍ မရ။ ၎င်းအပေါ် ကျွန်ုပ်က ၎င်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် နာမည်ကလေး ထိခိုက်ရုံလေး လုပ်လိုက်မိသည့် အမှုတစ်ခုအပေါ် မကျေ မလည်ဖြစ်ကာ ၎င်းသည် ဗာရာဏသီ ချဲ့ချဲ့ပြီး သူ့ဖြတ်ထုံးအချို့၌ ကျွန်ုပ်၏ ရွဲသောဗိုက်ကို ခြေနှင့် ကန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ နီတျာတျာ ပွရောင်း ပွရောင်း နှာခေါင်းအား ရံဖန်ရံခါ ဆွဲလိမ်တတ်၏။ ကာယကံ မြောက် မဟုတ်သော်ငြား သူ၏ ကလောင်သွားဖြင့် (ဘာကံမြောက်လေသလဲတော့ မသိ) ထိုးထိုး နှက်တတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောကော့အောင် ခံလိုက်ရလျှင် တစ်ချီတစ်ချီ မသက်သာ။

သည့်အတွက် တစ်နေ့နေ့ အခွင့်သာ အခါပေးပါက ပြန်လည်တွယ်နှက်နိုင်ရပါလိုခြင်းငှာ စပ်စပ်စုစု နိုင်လှသော ကိုနံကြီး (ဝွေးသီးဗန်း)အား တာဝန်ပေးထားချေ၏။

"စိတ်ချ အာစရိ။ အဲဒီ 'ဖန်ချောင်း'အကြောင်းကို ကျွန်တော် စုံစမ်း ပေးမယ်။ သူနဲ့ နှလုံးလှ လူသောက်... အဲ... နှလုံးလှလူမိုက် စာရေး ဆရာ ချစ်ကိုကိုယုတို့ ဟာ တစ်ရွာတည်းသားတွေဆိုပဲ။

ကိစ္စမရှိဘူး အာစရိ။ ချက်ကိုကိုယုဆိုတာ မြန်မာဘီယာရယ်၊ ရမ်ရယ်၊ လက်ဖက်အဘိုးကြီး သုပ်ရယ် ကြိုက်တဲ့ သူ။ ဒီလိုဆိုတော့ကား ဘီယာဖိုးရယ်၊ ရမ်ဖိုးရယ်၊ လက်ဖက်အဘိုးကြီးသုပ်ဖိုးရယ် သာ ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်။ သူ့ကို တိုက်ကျွေးပြုစုပြီးရင်..."

"နေပါဦး ဝွေးသီးဗန်းရဲ့ ။ သူ့ကို တိုက်ကျွေးပြုစုတယ်ဆိုတော့ မောင်ရင်ကကော ဘာမှ မသောက်မစားဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီး နေမှာ တဲ့ လား"

"အဟီး... ဒါကတော့ အာစရိလည်း ခွက်ပုန်းဘွဲ့ရထားတဲ့ ဥစ္စာ။ နည်းနည်းတော့ နားလည် ပေးနိုင်ရမှာ ပေါ့။ သူ့ကို အတင်းတိုက်၊ အတင်းမေး၊ ကိုယ်က ဘာမှ မသောက်ဘဲ ဥပုသ်သည် လို နေနေရင် ကျွန်တော့်ကို ဘာထင်သွားမလဲ။ တစ်ခုရှိတာက အဲဒီ ချစ်ကိုကိုယုနဲ့ ကိုရွှေတောသားတို့ ဆိုတာ နှစ်ရွာတစ်ရွာကလို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်နော်"

"ဟုတ်လား"

"သေချာတယ် အာစရိ။ ကျွန်တော် ဒီလောကထဲမှာ လုပ်ကိုင် စားသောက်လာတာ အံတိုရုံ မက အစွယ်တောင် ထွက်နေတဲ့ ဥစ္စာ။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုနံကြီး (ဝွေးသီးဗန်း)ဆိုတဲ့ ဖြတ်သန်းမှု ရှိပါ တယ်။ မယုံရင် ကျော်ဟိန်းနဲ့ တွေ့တဲ့ ခါ မေးသာကြည့်။ ကျော်ဟိန်းဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း"

ကိုနံကြီး(ဝွေးသီးဗန်း)ကား အရေးထဲ ကြော်ငြာဖြတ်ဝင်နေပြန်၏။ မတတ်နိုင်။ ကိုယ်ပြုဖို့ ရန် ခက်ခဲလှစွာသော အလုပ်တစ်ခုအတွက် စွမ်း

ဆောင်နိုင်သော သင်းအား အားမကိုး၍ မဖြစ်။ ထောင်မြင်တော့လည်း ရာစွန့်ရမည်လေ။

"ပေးပျံ့မယ်ကွာ။ ပေးပျံ့မယ်။ ကိုယ်ကလောင်ခွဲတစ်ခုနဲ့ အကြံအဖန် ရေးထည့်ထားတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ဖိုး ဂျာနယ်က မထုတ်ရသေးဘူး"

"ဟာ. . .ကျွန်တော်တို့ က ဖျော်/စပ်ချမှာ မဟုတ်ဘူး ။ စမတ်ကျကျ စည်ဘီယာဆိုင်ထိုင်မှာ အာစရီရဲ့ ။ ဒီတော့ အာစရီရဲ့ စာမူခန့် မလောက်ဘူး။ စေတနာ မရှိရင် လည်း လုပ်မနေပါနဲ့ တော့ အာစရီရယ်။ တော်ကြာ ကြားထဲက ဂွေးသီးဗန်း နာမည်ပျက်နေပါဦးမယ်"

"မောင်ရင်ကလည်း ကွာ။ ကိုယ့်စကားကို ဆုံးအောင်မှ နားမထောင်ဘဲကိုး။ ကိုယ် မောင်ရင် တို့ အပေါ် ဘယ်မှာ စေတနာနည်းခဲ့တာမျိုး ရှိခဲ့လို့ လဲ။ ဧည့်ခံပွဲတွေရောက်ရင် ကိုယ်မျိုးဆိုလို့ မကုန် နိုင်တဲ့ တွေ့စုံတွေမှ နံသမျှ မောင်ရင်တို့ ရှေ့ကို တွန်းတွန်းပြီး ပို့ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ စီးကရက်ဘူးဆို လည်း မောင်တို့ ရှူရှိုက်ရအောင် ဖြောင်ဖြောင်ပြီး ယူလာတာလည်း မင်းတို့ အသိ။ ကိုယ့်နာမည်က မောင်တေမိဖြစ်ပေမဲ့ အေးတိအေးစက်တော့ မဟုတ်ဘူး မောင်ရင်"

"ဒါတွေ ထားပါတော့ အာစရီရယ်။ လတ်တလောကိစ္စကိုပဲ ပြတ်အောင် ဖြတ်စမ်းပါ။ အာစရီ ပေးမှာ လား၊ မပေးဘူးလား။ ကဲ. . .ပြော"

ဂွေးသီးဗန်းကား စကားစကား ပြောပါများ စကားထဲက ဇာတိပြုလေပြီ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ သင်းတို့ ၏ အငြိုအငြင်ကို ခံလို့ မဖြစ်။ နို့မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်၏ လက်ရှိအင်အားတွေ တစ်စစီ ကျိုးပဲ့ကုန်မည် မဟုတ်ပါလား။

"ပေးမှာ ပေါ့ မောင်ရင်ရယ်။ ပေးမှာ ပေါ့"

"ကိုယ့်တပည့်လက်သားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အားလုံးအပေါ် စွန့်လွှတ်ရဲတာ မောင်တေမိ ရဲ့ သတ္တိပါကွာ။ စောစောက ထုတ်ဝေသူ မသိအောင် ကိုယ် 'သင်းကွဲမျောက်'၊ 'အာပုံချစ်'၊ 'ကာလသား' ဆိုတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ ရေးထားတာကို ထုတ်ထားတဲ့ ငွေယားလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ငါ့တပည့် စပါယ်ရှယ် အရည်ဖျော်ပြီး ကိုယ့်အတွက် မင်္ဂလာရီတဲ့ သတင်းလေးတွေ ဆောင်ကြဉ်းပေး နိုင်အောင် စေတနာသုံးတန် ပြတ်လိုက်မှာပါ။"

"ဟား...ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အာစရိ"

"သောက်တဲ့ စားတဲ့ အခါ ကိုယ့်ဘက်က လျှို့ဝှက်သောက်နော်။ ကိုယ့်အင်ပါယာထဲရောက်မှ ပုဆိုး ကွဲကွဲ၊ ဒူးပြုပြု စိတ်တိုင်းကျသောက်။ ကြားလား။ တော်ကြာ တစ်ဖက်သားက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်သွားရင် အစီအစဉ်တွေပျက်သွားမယ်။ အဲသည် ငတိက ရှေ့နေလည်း လုပ်တယ်ဆိုတော့ အကင်းမပါးဘူး မထင်နဲ့ ။ နောက် . . .ဖန်ချောင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူ့မျိုးရိုးကအစ စာရင်း ကောက်ခဲ့ကွာ။ အထူးသဖြင့် မှားကွက်မှန်သမျှကို လွတ်မသွားစေနဲ့ "

"စိတ်ချပါ အာစရိရယ်။ ဟောဒီ စာနယ်ဇင်းလောကမှာ အာစရိ မြင်ပြင်းကတ်သူ မှန်သမျှ ဟာ ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်မလာပါဘူး။"

သို့ကလို ကျွန်ုပ် ဘဝင်ကျအောင် စကားလုံးတွေ ပစ်သွင်းပြီးနောက် ကိုနံ့ကြီး (ဝွေးသီးဗန်း) သည် လူရွှင်တော် မန်းဝင်းစတိုင်ဖမ်းလျက် နှလုံးလှ လူသောက်နှင့် စည်ဘီယာကစ်ရန် ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် ထွက်သွားပါချေ၏။

ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန်ပါစေနှင့်ဟူသော စကားကို ကျွန်ုပ်

အကြီးအကျယ် သဘောကျ ၏။ ရှင်းမည်။ ရှင်းရမည်။ ရှင်းပစ်ရမည်။ ဖန်ချောင်းကို ရှင်းလင်းဖို့ ကြံစည်အားထုတ်သလိုမျိုး ကိုရွှေတောသားနှင့် ပလာယာတို့ ကို နှိပ်ကွပ်ရန်၊ ပြီးတော့ မဖြစ်ညစ်ကျယ် ဂျာနယ်မှ လွင့်သွားစေရန် ကျွန်ုပ်သည် 'အဲလီးဖင့်န်အိုင်ဒီယာ' ခေါ် ဆင်ကြိကြိရုံမက ကြံရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သင်းတို့ နှစ်ကောင်၏ အဓိပတိဖြစ်တော်မူသော စွပ်ပရားနှင့် ကျွန်ုပ် ရင်းနှီး အောင် ကြံဆောင်ရတော့၏။ ဒါကလည်း မခက်။ ကျွန်ုပ် အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်သော ဘူးသီးပုံဂျာနယ် ၏ ထုတ်ဝေသူ 'အိစံကွားလား'နှင့် 'စွပ်ပရား' တို့ မှာ ဟိုး . . . ရှေးမဆွကာလကတည်းက အသားအရောင်မတူ၊ စကားသံ ကွဲလွင့်ကစား စီးပွားရေးကဏ္ဍအချို့၌ ရင်ချင်း ဆက်ခဲ့ရလေကား စွပ်ပရားနှင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ဆုံစည်းရေးလမ်းကြောင်းမှာ သိပ်မခက်ခဲ။

"မိခင်နှင့် ပြေလည်လိုပါက သူ့သားသမီးကို ချီးမွမ်းရာ၏ "ဆိုသော စကားအရ ကျွန်ုပ်လည်း စွပ်ပရားနှင့် ပြေလည်စေခြင်းငှာ ချီးမွမ်းစရာတွေကို ရှာဖွေကြည့်ပါ၏။ စစချင်း ဘာမှ မတွေ့။

မည်းနက်မှောင်ရီသော အသားအရေကို ချီးမွမ်းရမည်လား။ သုနက္ခောမည်သော ခွေးအား လှမ်းပစ်နိုင်လောက်သည့် ၎င်း၏ အင်တာနေရှင်နယ် အရပ်အမောင်းကို ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း ပြုရမည်လား။ အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့် ခလောက်ပမာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆင်မြန်းထားသည့် ဘယက် တန်ဆာဒွာဒရာတွေကိုပဲ ထောပနာ ပြုရလေမလား။ ။ မတွေ့. . .မတွေ့ ဘာမှ မတွေ့။

သို့သော် အသေအချာ အလေးအနက် တခုတ်တရ ဂရုတစိုက် စိမ်ပြေနေပြေ ဂဃနဏ စူးစူး စိုက်စိုက် လေ့လာလိုက်သည့်အခါမတော့

ချီးမွမ်းစရာ ကိစ္စတစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရပါ သတည်း။

ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်။ ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားမာန်ကြီးဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် မောင်တေမိ တို့ အကြိုက် ကျွမ်းစိုက်နိုင်လောက်အောင် မှီဝဲစရာ ဆေးဝါးတစ်မျိုးပါတည်း။ ထိုဆေးကို ထုတ်လုပ် သူမှာ စွပ်ပရား ဖြစ်ချေ၏။ ဆေးအမည်ကား ‘ယောက်ျားအားတိုးဆေး’ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် သည် မြဟသံကိုလည်း လက်မလွှတ်နိုင်။ ဆာဒူးကြီးကိုလည်း သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်။ သည် သို့ဖြစ်နေခဲ့ ရာမှ တစ်နေ့သ၌ တပည့်ကျော် မည်းပြောင်မြေခွေး ဘယ်ကဘယ်လို ရ လာလေလည်း မသိ။ "အာစရိ အတွက် အာစရိကြိုက်မယ့် ဆေးခင်ဗျ"ဟု ဆိုကာ ‘ယောက်ျားအားတိုးဆေးကြီး’ကို ပေးလာ၏။

"ဟကောင် . . .ဒါ . . ."

"အဟီး . . .အာစရိကလည်း ပျာ။ နောက်တီးနောက်တောက်"

ကျွန်ုပ်ကား တစ်ခါသေဖူးထား၍ ပျဉ်ဖိုးအကြောင်းကို နားလည်နေပြီ ဖြစ်၏။ အားတိုးဆေး နှင့် သားအိမ်ပွင့်ဆေး မှားသောက်မိ၍ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ရပုံကို စာရှုသူတို့ အား တင်ပြခဲ့ဖူးပါ သည် ။ ထို့ကြောင့် လေးညှို့သံကြားလေတိုင်း တုန်လှုပ်ရသော ငှက်ပမာ ကျွန်ုပ် ဖြစ်နေမိခြင်းပင်။

"စိတ်ချပါ အာစရိရာ။ ရိုက်ကွင်းပေါ်က ဆရာနေမင်းထွန်းတောင် ဟောဒီဆေးနဲ့ ကျမှ အိုကေသွားတာ။ တောကားတွေ ရိုက်နေတဲ့ ဒါရိုက်တာ ဗိုဝမ်းလည်း ဒီဆေးကို လက်စွဲပဲ။ ဘာ တွံတေးသက်ဦးတောင် အသက်ကြီးသွားလို့ တဲ့ ။ ဆရာ သံသယဖြစ်ရင်လည်း နေလေ။ သူများ တိုက်တဲ့ ရမ်နှစ်ပက်ဝင်မှ သွေးကြောလေကြော ပွင့်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာအောင်ဟိဏ်း(ကျိုက်ထော်)ကို သွားပြီး ဒါနပြုတော့မယ်။ ခမျာမှာ အ

ကြောဒုက္ခခံစားနေရတာ "

"ဟာ. . .ဟာ. . .မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ။ မလုပ်ပါနဲ့ ။ ပေး. . .ပေး၊ ငါ့ကိုပဲ ပေးခဲ့ကွာ။ သောက်မယ်. . . သောက်မယ်။ မင်း ယုံကြည်အောင် ခုပဲ သောက်မယ်"

"ဟား. . . အာစရီ အရမ်းမလုပ်နဲ့ ဦး။ အညွှန်းကို သေသေချာချာဖတ်ပြီး အညွှန်းအတိုင်း သောက်ရတာဗျ"

"ဟင်. . .ဟုတ်လား။ သိပါဘူးကွာ"

မည်းပြောင်မြေခွေး ပြောသည့်စကားမှာ မှန်လှချေ၏။ စွပ်ပရား ဖော်စပ်ထုတ်လုပ်သော ဆေးကား တကယ့်ကို အာနိသင် ထူးလှချေရာ " မိခင်နှင့် ပြေလည်လိုပါက သားသမီးကို ချီးမွမ်းရာ ၏ "ဆိုသော စကား အတိုင်း တိုက်သို့ စွပ်ပရားရောက်လာသည့်အခိုက် သူဖော်စပ်ထုတ်လုပ် သော ဆေးဝါးကို ချီးမွမ်းလေတော့၏။ ထို့ပြင်တစ်ဝ ပိုပိုသာသာလေးအဖြစ် ၎င်း၏ 'မိုးမြင့်အာကာယံ' ဆိုသော စာပေက လောင်ကိုလည်း ပင့်ပေးရ၏။ ၎င်းအား စွပ်ပရားဟု ပင် ကျွန်ုပ်မခေါ်။ ၎င်းအသည်း ခိုက်စေမည့် နာမည်ကလေးကိုပဲ နားဝင်ဆီမ့်အောင် ခေါ် လိုက်လေရာ မည်းမှောင်သော အသားအရေ၊ ခွေးပစ်တုတ်လောက်ရှိသ ည့် အရပ်ကို ပိုင်သတော်မူသည့် ၎င်းလည်း ဘဝင်တွေ အခွေကြီး ခွေ နေ လေတော့သတည်း။ (ဤနေရာ၌ ၎င်းပြောသော စကားသံကို မြန် မာမှုပြုလိုက်ပါ၏။)

"အဲဒီဆေးဟာ . . .အိပ်မက်ပေးလို့ ဖော်စပ်လိုက်တဲ့ ဆေးဗျ။ တက ယ့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ ဆေးမြစ်တွေနဲ့ ဖော်စပ်ထား တာ။ ဒါကြောင့် အစွမ်းထက်မြက်တာပေါ့။ ဒါသောက် ဆေးပဲ ရှိသေးတ ယ်။ နောက်ဆို လိမ်းဆေးတွေ၊ ရှူဆေးတွေကိုပါ ထုတ်လုပ်ဦးမှာ "

"ကောင်းပါလေ့ ဆရာအာကာရယ်။ ကောင်းပါလေ့။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာအာကာသဆေးနဲ့ တွေ့မှ ပဲ လူလားမြောက်ရတော့တယ်။ ဒါထက် ဆရာအာကာလည်း ကလောင်သွားထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ဥစ္စာ။ ကျွန်တော့် ဘူးသီးပုံဂျာနယ်အတွက် စာမူလေး ဘာလေး ချီးမြှင့်ပေးပါဦး"

"ရေးမယ်...ရေးမယ်"

"ဒါထက် စကားမစပ် ဆရာထုတ်တဲ့ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်ရော အခြေအနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

"မဆိုးပါဘူးလေ။ ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်က ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးပြီး ဂျာနယ်စောင်ရေကို ထိန်းထားနိုင်ပါတယ်"

"ဒါထက်...သူတို့ နှစ်ယောက်က သောက်လုံးကြီးတဲ့ သူတွေဆို"

"ယောက်ျားတွေပဲ တိုတေမိရယ်။ ကျုပ်လုပ်ငန်းကိုမှ မထိခိုက်တဲ့ ဥစ္စာ။ သောက်ကြပါစေ လေ၊ သောက်ကြပါစေ"

ကိုတေမိရဲ့ ဆောင်ပုဒ်လိုပဲ ဥစ္စာ။ 'မည်သူမဆို ကိုယ့်ဝက်ခြံ ကိုညှစ်၊ ကိုယ့်လက်ကျန် ကိုယ် ကစ်'ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ခက်ကပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ ချွန်တွန်းစကားတွေကား အရာရောက်မလိုလိုနှင့် အရာမရောက်ခဲ့။ ကိစ္စမရှိ။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကို နှိပ်ကွပ်ရမည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ လမ်းသစ်ထွင်ရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်က စွပ်ပရားကို ရင်းနှီး အောင် ပေါင်းသင်းမည်။ ရင်းနှီးမှုရှိလာက ကိုရွှေတောသားတို့

၏ ဗရတ်သုတ်ခန့်ပုံကို တဖြည်း ဖြည်း နားသွင်းမည်။ သစ်ငုတ်တို့ တောင်မှ တိုက်ပါများ လျှင် နဲ့ သေးသည် မဟုတ်လော။

သည် လိုမျိုးနဲ့ နဲ့ လာ ယိုင်လာပါက ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ကို မဖြစ်ညစ် ဂျယ်ဂျာနယ်မှ ကန်ထုတ် စေကာ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော် ဆဋ္ဌင်္ဂ ငါးစင်ရိုင်းနှင့် ပန်းခွေလှိုင်တို့ အား ကွပ်ကဲစေမည်။ ထိုအခါ ဝယ် ကျွန်ုပ်၏ အင်ပါယာလည်း တစ်စတစ်စ ကျယ်ပြန့် လာပြီး တစ်မိုးလုံး ဖျောက်ဆိပ်ဖြစ်စေလိုက် မည်တကား။

သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် စွပ်ပရားအား အိမ်သို့ တကူးတကနဲ့ ပင့်ဖိတ်ကာ ထမင်းဖိတ် ကျွေးလေတော့၏။ ထမင်းပွဲကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်စေရန် ဇနီးသည် ဒေစီဘုတ်ဆုံနှင့် ခယ်မဖြစ်သူ အေမီတို့ ကို စီမံချက်ပြုတ်စေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တက်ကနစ်ကား အစွမ်းပြချေပြီ။

စွပ်ပရားသည် ကျွန်ုပ်ဖိတ်ကျွေးသော ထမင်းပွဲကို ခံတွင်းအတွေ့ကြီး တွေ့သွားခဲ့လေပြီ။ သည့်အတွက် မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ သူ့ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးနှင့် ရောက်ရောက်လာတတ် ပြီး လက်ဆောင်အချို့လည်း ပေးကမ်းလာ၏။ ကျွန်ုပ်အပေါ်လည်း ရှေးကထက်ပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် လာ၏။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ဖို့ ရာ အလှမ်းမဝေးတော့။

သို့သော် . . .သို့သော်။

"ကိုအုတ် . . .နောက်နေ့တွေကစပြီးတော့ စွပ်ပရားကို အိမ်ခေါ်မလာနဲ့ တော့"

အဆက်အစပ်မရှိ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းကြီး ပြောချလာသော ဇနီးသည်

ဒေစီဘုတ်ဆုံကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်ရချေ၏။

"ဟ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ မိန်းမရယ်"

"ဘာဖြစ်ရမလဲတော့...ဘာဖြစ်ရမလဲ။ သားကြီး မယားကြီးရှိတဲ့ ရှင်စွပ်ပရားက ကျွန်မ ညီမလေး အေမီကို ရည်းစားစာ ပေးသွားတယ် တော့။ ရည်းစားစာ ပေးသွားတယ်။ လာပစေဦး။ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်ငရုတ် ကျည်ပွေ့နဲ့ တွေ့သွားမယ်"

ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရပါအံ့နည်း။

ကျွန်ုပ်ပစ်ခွင်းလိုက်သော မြားဦးသည် ပစ်ကွင်းသို့မရောက်ဘဲ ကွေ့ကာ ဝိုက်ကာနှင့် ကျွန်ုပ် ထံသို့ လှည့်လာပေရာ "တောက်...တော်တော်လည်း ကံကောင်းလှတဲ့ ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာ တပည့်တွေပါကလား"

ဟူ၍ ညည်းတွားရုံမှ အပ ဘယ်သူတွေကကော ဘာများ တတ်နိုင်ကြပါဦးမည်နည်း။

ရယ်ချင်လိုက်တာ ဖတ်ဖတ်မော

"ဘာလိုလိုနဲ့ သင်္ကြန်တောင် ကျတော့မယ် အာစရီ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ကွာ။ တို့ လည်း ကိုယ့်အကြံအဖန် ကိစ္စအတွက် ခုတ်ထစ်လှီးဖြတ်ဖို့ အရေး ဇောတွေကပ်နေတာနဲ့ ပဲ သင်္ကြန်ကျတော့မယ်ဆိုတာတောင် သတိမထားမိတော့ဘူး"

"သင်္ကြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ မဖြစ်ညစ်ကျယ် ဂျာနယ်ကို နားဦးမှာ လား အာစရီ"

"ဟ. . .မနားလို့ ဖြစ်မလားကွ။ ဒီအချိန်မှာ လူတွေရဲ့ အာရုံက သင်္ကြန်ဆီပဲ ရောက်နေတာ။ ဘယ်သူမှ ဂျာနယ်ကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့် တစ်ပတ်တိတိ အနားရတာပေါ့။ အဲဒီကာလ အာစရီ ဘာတွေလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ"

"ငဲ့မိတ်ဆွေ ဘရင်သားတို့ ရွာကို သွားလည်ပြီး ထန်းရည်မူးအောင် သောက်မလားလို့ ။ မင်းကော ဘယ်ကိုမှ သွားစရာ မရှိရင် ငါနဲ့ ကပ်တီးမူးလဲလုပ်ရအောင် လိုက်ခဲ့ပါလားကွာ။ ဘရင် သားနဲ့ တွေ့ရင် ‘ဆရာကျေးလက်ပျော် အက်ဆေးလေးတွေက တကယ်ကောင်းတယ်။ ဆရာဟာ တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်ဆိုသလိုပါပဲ ဆရာရယ်. . .ဘာရယ်’နဲ့ မသိမသာ ပင့်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်သဘောကောင်းကြီးက သူ့အိတ်

ထဲရှိတာစိုက်ထုတ်ပြီး စေတနာ ဗရပွနဲ့ ကျွေးတတ်
မွေးတတ်ပါတယ်ကွာ။ သူ့မိန်းမ မဒမ်ဘရင်သားကလည်း သဘော
ကောင်းမှ ကောင်း။ ငါတော့ သင်္ကြန်ရောက်ပြီဆိုတိုင်း ဘရင်သားတို့
ရွာသွားပြီး သောက်လိုက်စားလိုက်နဲ့ တကယ့်ကို ဟန်ကျ တာမောင် "

"အာစရိတို့ ဂျာနယ်လစ်တွေရဲ့ အကျင့်ကလည်း ဖိုတိုစတက်ဆွဲစရာ
တောင် မလိုဘူး။ သူများ အပေါ် ကပ်ရပ်ခွာတီးရမယ်ဆိုရင် တစ်ပုံစံတ
ည်းမှ တစ်ပုံစံတည်း"

"ဟ. . .ငါနဲ့ ဘယ်ငတီနဲ့ များ တူနေလို့ လဲ ပလာယာရဲ့ "

"ဘယ်ငတီ ရှိရမှာ တုံး အာစရိ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ တစောင်းစေး မျက်
ချေးလိုဖြစ်နေတဲ့ ဘူးသီး ပုံ မောင်တေမိပေါ့ အာစရိရဲ့ "

"ဟယ်. . .ဟုတ်လား၊ သင်းက ဘယ်သူ့အပေါ်များ ကပ်ရပ်ခွာတီးနေ
လို့ လဲကွာ။ ပြောစမ်းပါ ဦး။ မင်းက သူများ အတင်းတော့ တော်တော်
လေးကို စုံတဲ့ ကောင် "

"ဗဟု သုတ စုံတယ် လုပ်စမ်းပါ အာစရိရယ်"

"အေး. . .အေး. . .ထားပါတော့ကွာ။ ထားပါတော့။ မင်း ပြောသလို
စုံတဲ့ ကောင် "

"အဟီး. . .ဒီလို အာစရိရဲ့ ။ ငတီကြီးက အဲသလိုမျိုး ဂျာနယ်နားတဲ့
အပတ်ဆိုရင် သူ့တပည့် ကျော် မည်းပြောင်မြေခွေးရှိတဲ့ သံဖြူဇရပ်ကို
သွားပြီး ငြိမ့်လေ့ရှိတယ် အာစရိရဲ့ ။ ဒီမှာ ကသာ သူ့ကို လေးစားတဲ့ သူ
မရှိတာ။ အဲသည် မှာ ကတော့ နယ်ခံတပည့်တွေကြောင့် ငနဲသားကြီး စု
ပါဖြစ်နေတာ။

‘ဇာတ်သမားလာရင် မှတ်သားစရာ ပါရမယ်။ ဇာတ်သမား ပြန်ရင်

မှတ်သားစရာ ကျန်ရ မယ်'ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ။ 'မောင်တေမိလာရင် တုစ ရာပါရမယ်။ မောင်တေမိပြန်ရင် စုစရာ ကျန်ရ မယ်' ထုံးကို နှလုံးမူ တာကလား အာစရိရဲ့ "

"ဟား . . .မင်းစကားက အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါက လား။ လုပ်စမ်းပါဦးကွာ။ ဘာတွေ တုစရာပါပြီး ဘာတွေ စုစရာ ကျန်ရ မှာ လဲ"

"အာစရိ သိတော်မူတဲ့ အတိုင်းပဲဗျာ ငနဲကြီးမှာ တတ်စွမ်းတဲ့ ပညာ ဘာဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့ရောက်သွားတဲ့ နယ်ခံလူငယ်တွေ သူ့လိုဖြစ်ချင်ရင် အတုယူလောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို သွားရည်တများများကျအောင် ပြောတတ်တာကလား အာစရိရဲ့ ။ အာစရိတို့ ဆို အဲဒီဘက်မှာ အင်မတန် ညံ့နော်"

"ဝါသနာ မပါလို့ ပါ တပည့်ရယ်"

"တပည့်လည်း အာစရိလို ဖူဂျီမသုံးဘဲနဲ့ ကို သန့်ရှင်းပါသော်ကော အာစရိရယ်"

"နို့. . .နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ငနဲကြီး ပြန်တဲ့ အခါ ဘာတွေ စုစရာ ကျန်ရ မယ်ဆိုတာကို ဆက်ဦး လေ"

"ဟုတ်ကဲ့. . .ဆိုခဲ့ပြီးသလိုပေါ့ အာစရိရယ်။ သူ့ရောက်တာနဲ့ လူငယ်တွေကိုခေါ် တပျော် တပါး သောက်စားပြီး ညရောက်တာနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား ပုံပြင်တွေကို ပြောတော့တာကလား အာစရိရဲ့ ။ ဒါတင်မကဘူး။ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ခြေသလုံးပလွေရိုးနဲ့ . . ."

"ဆဋ္ဌဂံ ငါးစင်ရိုင်းကို ပြောတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်. . .ဟုတ် အဲဒီငတိ ရှာဖွေစုဆောင်းပေးတဲ့ ပလောင်ကို ထင်း"

ရင်း အမှောင်ခွင်းလိုက် တာ အမှောင်မကွင်းဘဲ မှီ န်ကျသွားပါရောလား

။

ဒီတော့ လူငယ်တွေခမျာ မောင်တေမိ ပြန်သွားပြီဆိုရင် လွမ်းစရာ လေးတွေ ဖြစ်လို့ ။ သူပြန် သွားပြီဆိုတာနဲ့ သူပေးခဲ့တဲ့ သြဝါဒါအတိုင်း စုကြ၊ ဆောင်းကြပါလေရော"

"ဘာတွေတုံးဟဲ့"

"ခွေးလေးယားသီး အစေ့တွေ၊ နှမ်းလုံးကြိုင်မြစ်တွေ၊ အို. . .စုံနေ တာပါပဲ အာစရီရယ်"

သို့ကလို ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အရည်မရ အဖတ်မရ ပေါက်တတ်ကရ စကားများကို ပြောဆိုနေသည့် ကာလ၊ အောက်လှေ ကားဆီမှ အပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေသံ ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း စ ကားပြောဆိုခြင်းအမှုကို ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ကြချေ၏။

ထိုသို့ ရပ်တန့်ပစ်ခြင်းနှင့်အတူ အကယ်တန္တူ ကျွန်ုပ်တို့ အခန်းရှိရာ သို့ တက်လာသူသည် မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ် ထုတ်ဝေသူ စွပ်ပရားဖြစ် ပါက ကျွန်ုပ် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် တကယ့်ကို အားကြိုးမာန်တက် အလုပ်လုပ်နေသည် ဟု အထင်ရောက်သွားစေရန် ကျွန်ုပ်သည် လည်း ကောင်း၊ တပည့်ကျော် ပလာယာသည် လည်းကောင်း ဖန်တစ်ရာတေ အောင် ဖတ်ရှုပြီးခဲ့သော စာမူပုံကို ဖွနေမိ ကြလေ၏။

"ဟလို. . .ဆရာကိုရွှေတောသား"

အသံထွက်ပေါ်ရာသို့ ငုံ့ထားသော ခေါင်းကို ထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေတွေအိနေအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ချစ်တီးဂိုက်အပြည့်ဖမ်းနေ သော မဟူရာ စွပ်ပရားမဟုတ်။ ဝါးခြမ်းပြားကို ထရံ ရက်ရန်အလို့ ငှာ

ထပ်မံနှာထားခြင်းခံရသော အသွင်မျိုး၊ ဗလမျိုးနှင့် လူတွေ့လိုက်တိုင်း " ရိုးသားပွင့် လင်းကြပါစေ"ဟု ဆီမန်းမန်းသလို စက်သေနတ် ပစ်တတ် သော လူငယ်စာရေးသမား 'ပြောင်ပြောင် ကြောင်ဝင့်' ပင် ဖြစ်ချေ၏။

ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့်ကား စာနယ်ဇင်းလောကကို အိုးမဲသုတ်ရာ ဌ၌ ဂင်းနစ်စံချိန်တင် လောက်သည် အထိ လက်ကုန်ဖွင့်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ ၎င်း၏ ကလောင်ခွဲတစ်ခုဖြစ်သော 'ဆင်နင်းပိန်' ကလည်း စာနယ်ဇင်း လောကကို ကတ္တရာစေးသုတ်ရာ၌ စူပါမှ စူပါ။ ၎င်းသည် ပေါ့ပိမဂ္ဂဇင်း အချို့၌ အယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ အယ်ဒီတာလုပ်ရင်း ဂန္ထဝင်မြောက်စေ မည့် ဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးသားခဲ့ ၏။ သူ၏ ပထမဦးဆုံးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်ုပ်အား စာမျက်နှာလှန်ပြီးပြသဖြင့် အားနာပါးနာ နှင့် ဖတ် ရှုရာ အစမှ အဆုံး လက်မှ မချချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေ၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဝတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုရွှေတောသား"

"ဝတ်ရုံမက ဖြတ်တောင် ဖြတ်တယ် ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့်ရယ်။ မင်းအခုပြတဲ့ ဝတ္ထုဖတ် ပြီး အိန္ဒိယက ဘင်္ဂါလီစာဆိုတော်ကြီး ရာဘင်ဒြာနာသံတဂိုးကို သနားသွားတယ်...ဟီး...ရွတ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာသမားရဲ့ "

"ဪ... ဒီဆရာကြီးခမျာ သူ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး အလီဘာဘာလက် ထဲ ရောက်နေတာ မသိပါလားလို့ ပါ"

"အလီဘာဘာဆိုတာ ဘာလဲ ကိုရွှေတောသားရဲ့ ။ မိုဟာမက် အလီ နဲ့ ဘာတော်သလဲ"

"မင်းကြီးတော်ရဲ့ နှစ်ဝမ်းကွဲလင်တော်တယ်"

"ဟာ... ကိုရွှေတောသားကတော့ လုပ်ပြီ"

စကတည်းက ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့်သည် ယဉ်ခဲ့သည် ။ ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ် အင်္ဂလိပ်လို ပင် စာလုံးမပေါင်းတတ်ပါဘဲလျက် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်စတိုင်း၏ ဝတ္ထုကို ဘာသာ ပြန်ခဲ့၏။ ထည့်ပေးသော မဂ္ဂဇင်းကလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီးပင် ထည့်ပေးပါချေ၏။ ထိုဝတ္ထုကို ဘာသာ ပြန်ပေးသူကား ငွေကြေးအခက်အခဲ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၍ ရသမျှနှင့် ၎င်းအား ရောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ဘာသာပြန်ဆရာလည်း ဖြစ်လိုသေးသော ၎င်းအတွက် ‘ဖိုးကျိုင်းတုတ်’ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ရ ချေ၏။

၎င်းသည် ၎င်းကိုင်တွယ်ရသော စာအုပ်အား နာမည်ကျော်စေချင်၏ ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် လုံးချင်းဝတ္ထုလောက၌ စူပါ၊ စူပါဖြစ်နေသော စာရေးဆရာမ ဝါးဟားဟား ကိုယ်တိုင်မရေးပါဘဲ ရေးသားသည့်အသွင် ပုံမှားရိုက်ကာ မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်လိုက်ချေ၏။ နောက်ပြဿနာတက်တော့၏။ ဒါလည်း မှတ်သလားဆိုတော့ မမှတ်ချေ။

၎င်းကိုင်တွယ်ရသော မဂ္ဂဇင်းကား အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အကြောင်းပြုပြီးသကာလ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်ပြီး အသက်ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားလေသောအခါ ၎င်းသည် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်သို့သွားပြီး အလုပ်လျှောက်ရာ ထိုမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ တံမြက်စည်းလှည်းရန် လူလိုနေ သဖြင့် လက်ခံလိုက်၏။ တစ်နေ့ တံမြက်စည်းလှည်းရင်းမှ အယ်ဒီတာများ မရှိချိန်ဝယ် အယ်ဒီတာ့ စားပွဲပေါ်ရှိ စာမူပုံများကြားမှ စာမူတစ်ပုဒ်ကို လှစ်ခနဲ ခိုးယူလိုက်၏။ အိမ်ရောက်သော် ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်ရာ လွန်စွာမှ ကြိုက်နှစ်သက်လှသည့်အတွက် မူရင်းကလောင်ရှင်၏ အမည်ကိုဖျက်ကာ ဝတ္ထုခေါင်းစီးအောက်၌ ၎င်း၏ ကလောင်အမည်ခွဲဖြစ်သော ‘ဆင်နင်းပိန်’ကို တပ်လိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်ပေါင်နှံမဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့လိုက်၏။ မကြာခင်ကာလအတွင်း ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်

ငှားငှားစွင့်စွင့်ကြီး ပါလာ ချေ၏။ ထိုအခါ မူလပိုင်ရှင် စာရေးဆရာသိ
သွားပြီး ပြဿနာတက်ကြလေသတည်း။

ဒါကို မှတ်သလားဆိုတော့ သင်း မမှတ်သေး။ ယခုလည်း ဘာတွေ
လာလုပ်ပြန်ပြီလဲ မသိ။

"ကဲ...ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့်၊ ဆို...ဘာကိစ္စတုံး။ မင်း စာမူမပေး
ရင် ဘာမဆို ပြောလို့ ဆိုလို့ ရတယ်"

"အဲဒါ ခက်တာပေါ့ ဆရာကိုရွှေတောသားရယ်။ ကျွန်တော်က အနုပ
ညာရပ်တစ်ခု ပရိသတ် ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိရှိခံစားရအောင် အ
နစ်နာခံပြီး ဖြန့်ဝေပေးနေတဲ့ သူပါ။ လူတွေက ဒါတွေကို နားလည်သ
ဘောမပေါက်ကြဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုပလာ
ယာ"

"ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ဘူး "

စကားအပြောအဆို မတတ်မှုအတွက်
ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့်အပေါ်တွင် ပလာယာ ဒေါသီး နေလေပြီ။ ဒါကို
ကျွန်ုပ်ဘက်မှ အချိန်မီ ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းရပေမည်။ သို့မဟုတ်ပါက
အလီဘာ ဘာနှင့် တရုတ်ဓားတို့ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်၏ အယ်ဒီတာ
ရုံးခန်းအတွင်း ဝုန်းဒိုင်းကြဲကြဲမှာ သေချာသည် ။

"ကဲ...ကဲ...အဲဒါတွေကို အသာထားကြ။ ဆို ပြောင်ပြောင်ကြောင်
ဝင့်၊ မင်း လာရင်းကိစ္စ ကို ပြော"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလာတာကလည်း လာရင်းကိစ္စကို ပြောမလို့ ပါ။ ဟောဒီ
မှာ "

ရုတ်တရက် သူ့လက်တစ်ဖက်သည် သူ့လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ရောက်

ရှိသွား၏။ သည့်နောက် လက်ကို ထုတ်လိုက်သောအခါ (၁၆)ချိုးအရွယ် စာအုပ်တစ်အုပ် ပါလာ၏။ ထိုစာအုပ်ကား စာရေး ဆရာ ငါးဦး စုပေါင်း ရေးထားသည့် လုံးချင်းစာအုပ် တစ်အုပ်တည်း။

ဆရာမကြီး မုတ္တမခင် စုစည်းသည့် စာအုပ်။ ထိုစာအုပ်တွင် ဆရာမကြီး မုတ္တမခင်၊ ဂျင်းပူ၊ ဥပေါင်၊ မူးရစ်နှင့် ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝ င်တို့ ၏ ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်၏။

"ဟောဒီ စာအုပ်အကြောင်းကို မဖြစ်ညစ်ဂျယ် ဂျာနယ်မှာ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ပြီး ရေးပေးစေချင် တယ်။ ကျွန်တော် ဆရာတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်"

"ဟာ. . ဒီလောက်နဲ့ တော့ မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျားပေးတဲ့ စာအုပ် သွားရောင်းစားရင် တစ်ရာ တောင် ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ပေးတောင် ကျုပ်တို့ ကိုယ်စား သွားရောင်းပေးတဲ့ မောင်မြေသွေး(မြန်မာ စာ)ကို အရက်ဖိုးခွဲ ပေးရဦးမှာ "

"မပူပါနဲ့ ကိုပလာယာရယ်။ ကျွန်တော် စာအုပ်အပြင် ခင်ဗျားတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စားဖို့ သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံလည်း ပေးခဲ့ဦးမှာ ပါ"

"ဒါ ဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး။ ရေးပေးမယ်။ ကဲ. . .ဘာကို အဓိကထား ရေးပေးရမှာ လဲ. . . ပြော"

"ဒုံးဝေးလှချည်လား ကိုပလာယာရယ်။ ဟောဒီစာအုပ်မှာ ကျွန်တော် အပါအဝင် စာရေးဆရာ ငါးဦးရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဆရာတို့ အပေါ် ခုလို ဘယ်သူ လာရောက်သိတတ်သလဲ။

ကျွန်တော်ပဲ သိတတ်တာ မဟုတ်ဘူး လားဗျာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကောင်းကြောင်း၊ ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင် ပေါက်သွားနိုင်တဲ့ အကြော

င်း သာသာထိုးထိုးလေး မြောက်ပင့်ရေးပေးပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုပလာယာ "

"ခင်ဗျား လာပြန်ပြီနော် "

"ဆောရီးဗျာ. . .ဆောရီး။ ပါးစပ်အကျင့်ပါသွားလို့ ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ။ ရော့. . .ခင်ဗျားတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် (၄၂)လမ်းကို ထွက်ဖို့ အတွက်"

ပလာယာသည် ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့်ထံမှ ငွေစက္ကူအချို့ကို လက်ခံရရှိသည့် နောက် ဒေါသ မာန်ဟု န်များ ချုပ်ငြိမ်းသွားကာ မျက်နှာပြင်တစ်ခွင်လုံးမှာ လည်း ဆီးနှင်းမြူတိမ် သူရိန်မီးခိုးတို့ ကင်းစင်ပသွားသည့်အလား။

၎င်းသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် "အချိန်ရှိပါသေးတယ် အာစရိရယ်။ အလုပ်လေး လုပ်လိုက် ချင်သေးတယ်"ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောဆိုလျက် ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့်၏ ဝတ္ထုကို ဖတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘာမျှအလုပ်မရှိသည် နှင့် ပျင်းပျင်းဆိုသလို ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့်၏ ဝတ္ထု အပေါ်၌ ခံစားနေသော တပည့်ကျော်၏ မျက်နှာအမူအရာ ဘယ်သို့များ ရှိပါလိမ့်ဟု အကဲခတ်ချင် သည် နှင့် မသိမသာ ခိုးကြည့်နေမိ၏။

ပထမ ပလာယာ၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တို့ ပင့်သွား၏။

ဒုတိယ မေးကြောကြီးများ ထောင်ထသွား၏။

တတိယ အံတို့ တင်းတင်းကြိတ်လာကြ၏။

စတုတ္ထ 'တောက်'ခနဲ အသံထွက်ကာ နောက်ဆုံး၌ ဝုန်းဆို လက်ထဲရှိ စာအုပ်အား နံရံကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ တိုက်ခန်းသည်

ကန်ထရိုက်တိုက်ဖြစ်ရကား စာအုပ်၏ ထိခတ်မှု ကြောင့် နံရံမှ ဖွားခနဲ သဲစများ လွင့်စဉ်ကျလာချေ၏။

"ဟေ့ကောင်...ဘာဖြစ်တာလဲ ပလာယာ"

"တောက်"

"ပြောစမ်းပါကွာ...ပလာယာရဲ့ "

"တောက်... တောက်"

"ဟေ့ကောင်...ဘာဖြစ်..."

"တောက်...တောက်...တောက်"

"နေကွာ... မပြောနဲ့ တော့။ ကြာရင် မင်း ‘တောက် တောက် တောက်’ ကြောင့် လူစင်စစ် ကနေ ငါ ခွေးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

သို့ကလို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြော လိုက်လေမှ ပလာယာသည် အသက်ဝင်လာသလို ဖြစ်ပြီး...

"မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ အာစရီရယ်။ ဒီကောင် သူခိုးအာစရီရဲ့ သူခိုး"

"ဟ...ဘာခိုးလို့ လဲ"

"အခု သူပေးဖတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ ဝတ္ထုဟာ သူရေးတဲ့ ဝတ္ထုမှ မဟုတ်တာဘဲ ။ အဲဒီဝတ္ထုကို ကျွန်တော် လေထန်ကုန်းမှာ ထိုင်တုန်းက ဆရာဂျင်းပင် ပေးဖတ်လို့ ဖတ်ရဖူးတယ်။ အဲဒါ ဂျင်းပင်ရဲ့ ဝတ္ထု ခင်ဗျ။ ဂျင်းပင်ရဲ့ ဝတ္ထု။ ဒါ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပြောင်ပြောင်ကြောင်ဝင့် ရေးတယ်ဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး။ ဒီတော့ သည် လို အမှိုက်သရိုက်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ အယ်ဒီတာတွေအနေနဲ့ ရှင်းပစ်ရမယ်"

"ဘယ်လိုများ ရှင်းပစ်မှာ လဲ လုပ်စမ်းပါဦး"

"သင်း ပေးတဲ့ စာမူမှန်သမျှ လက်ခံဖတ်ရှုခြင်းမပြုဘဲ ပြန်ပေးဖို့ ပေါ့

"

"ဒါဆို သူ ဘာပေးပေး ပြန်ပေးမယ်ပေါ့"

"မှန်တာပေါ့ အာစရိ"

"ဒါဆို သူပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံကိုကော ပြန်ပေး လိုက်လေကွာ"

သည် ခဏ ပလာယာ၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြောင်းလဲ သွား၏။ စပ်ဖြီးဖြီးလည်း ဖြစ်သွား၏။

"ဒါ. . .ဒါတော့ ဆောရီးပဲ အာစရိ။ ဟိုစကားပုံလိုပေါ့ အာစရိရယ်။ ‘ ထွက်ပြီးတဲ့ ဆင်စွယ် ဝင်တယ်မရှိ’ ဆိုတာလေ"

"အဟား. . .ဟား. . .ပိုင်လည်း ပိုင်ပျဲ တပည့်ရယ်"

သို့ဖြင့် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သား ကိုယ်စီကိုယ်ငယ်သွမ်းသွေးကြပြီးသည် နောက် သွေးက တောင်းဆို လာပြီဖြစ်သည့် အတွက် အလုပ်ခန်းကိုပိတ်ကာ (၄၂) လမ်းသို့ ဦးတည်လိုက်ကြပါ တော့ သတည်း။
